

Vitazstvo Srdca

PRESVÄTÁ TVÁR

Rodina Panny Márie

2010 (V) / č. 76

*Toto je moc Turínskeho plátna:
Tvár Muža bolesti, ktorý vzal na seba utrpenie ľudí
všetkých čias a všetkých miest, aj naše utrpenie,
našu bolesť, naše ťažkosti, naše hriechy.*

Úryvok z meditácie Svätého Otca pápeža Benedikta XVI.
pri príležitosti jeho pastoračnej návštevy v Turíne 2. mája 2010

Turínske plátno

*Už od nepamäti fascinuje turínske plátno tak veriacich, ako i neveriacich.
Je považované za najvzácnejšiu relikviu kresťanstva, hoci jej pravosť bola často
spochybňovaná a vlastne ešte stále niektorými aj spochybňovaná je.
Možno práve preto, že sa jedinečným spôsobom dotýka jadra našej viery.
No kto sa s úprimným srdcom pozerá na vznešený a takmer fotograficky presný obraz
Ukrižovaného na tkanine, ten v ňom skutočne spozná
na smrť umučené telo svojho Pána,
„ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa“ (Gal 2,20).
Ježiš sám zanechal toto „najžiarivejšie svedectvo svojho utrpenia
a svojho zmŕtvychvstania“, podľa slov Jána Pavla II. – ako dar našej dobe
tak veľmi chudobnej na vieru, dar plný lásky.*

Medzi vedou a vierou

*Turínske plátno patrí medzi najviac skúmané objekty našej doby. Samostatný vedný odbor, skú-
majúci Turínske plátno – sindonológia, je už dobrých sto rokov na stope jeho tajomstvu a takmer
nekonečnému množstvu informácií, ktoré sú „zapísané“ v ľanovom plátne s rozmermi 4,36 x 1,10 m.
Napriek mnohým ešte stále jestvujúcim nejasnostiam potvrdzujú doterajšie udivujúce výsledky
výskumu, že sa jedná o pravú Kristovu pohrebnú plachtu. O jej pravosti veriaci podľa najstaršej
tradície nikdy nepochybovali.*

*Zaiste, zo všetkých týchto získaných poznatkov nemôžeme nasilu vyvodzovať „vedecké dôkazy“
historickej existencie Ježiša a jeho vzkriesenia. No môžu nám pomôcť ešte pevnejšie veriť v pravosť
skutočnosti, ktorú nám opisujú evanjeliá.*

*Pretože medzi tým, čo nám „hlása“ plachta z hrobu, a medzi biblickými opismi Ježišovho umučenia
a zmŕtvychvstania jestvuje vo všetkých detailoch taká nepochybná zhoda, že mnohí nazývajú toto
plátno „piatym evanjeliom“.*

Božia ochranná ruka

Z troch evanjelií sa dozvedáme o Jozefovi z Arimatey, poprednom mužovi z veľrady, ktorý podvečer na Veľký piatok poprosil Piláta o Ježišovo mŕtve telo, sňal ho z kríža a zavinul ho do čistého plátna (po grécky „sindon“).

Evanjelista Ján rozpráva vo svojej veľkonočnej správe o plachtách a šatke, ktorú s Petrom našiel v prázdnom hrobe: „*Videl a uveril*“ (Jn 20,8).

Čo sa však potom stalo s plátnom z hrobu, o tom mlčí. Môžeme však predpokladať, že sa stalo jediným bezprostredným „svedkom“ Ježišovho zmŕtvychvstania a veľmi dobre chráneným pokladom prvotnej kresťanskej obce.

Dôležitým dôvodom mlčania by mohol byť židovsko-antický názor, podľa ktorého sa predmety z hrobov, ako napríklad aj plachty, odvrhovali a považovali za nečisté. Tak sa v prvých storočiach spomína iba mandylion – látka, do ktorej bola vtlačená Kristova podoba, „urobená nie ľudskou rukou“. Neznámymi cestami sa dostala z Jeruzalema do Edessy, hlavného mesta Anatólie (dnešné východné Turecko), kde si ju v roku 544 uctievali ako tetradiplon, „štyrikrát prehnutú.“ Zjavne uchovávali plátno v truhle poskladané tak, že navrchu cez okrúhly otvor bolo na ňom vidno Presvätú tvár. Na základe jeho zázračnej povesti sa plátno potom v roku 944 dostalo ako ríšska relikvia do cisárskeho mesta Konštantínopolu.

Zaujímavé je, že už od 4. storočia sa vytvoril nový vzor podobizne Krista. Tento nový vzor veľmi jasne predpokladá poznatok o podobizni z plátna. Z analýzy obrazov sa vyvodil záver, že mnohé ikony a portréty na minciach prvého tisícročia sú v podstatných črtách tváre takmer zhodné s podobizňou na plachte: majestátna vážnosť, veľké oči, dlhý a úzky nos, brada, vlasy siahajúce po pleciah. Tento vzor podstatným spôsobom ovplyvnil aj náš obraz Krista.

V roku 1204 relikvia za nevysvetliteľných okolností počas križiackeho plienenia Konštantínopolu zmizla a pravdepodobne ju odniesli do Francúzska. Okolo roku 1353 bolo v Lirey (južná časť Champagne) plátno verejne vystavené v celej svojej dĺžke. Od tohto času je miesto uloženia plátna dokonale zdokumentované. O sto rokov neskôr sa dostalo do vlastníctva Savojskej dynastie. V ich sídle Chambéry, v blízkosti francúzskych Álp, bolo plátno uchovávané v zámockej kaplnke. Práve tam požiar v roku 1532 spôsobil na tkanine doteraz najväčšie škody. Iba výklenok v stene vtedy zabránil tomu, aby cenné plátno úplne nezhorelo. Keď si príslušníci Savojského rodu v roku 1578 preložili svoje hlavné sídlo do Talianska, i relikviu plátna slávnostne preniesli do nového zámku v Turíne. Našťastie, pretože ak by bolo zostalo vo Francúzsku, nebolo by „prežilo“ ničenie počas francúzskej revolúcie.

Tak bolo plátno vo svojej pohnutej histórii Božou rukou viackrát uchránené pred zničením. Vo vlastníctve Savojského rodu zotrvalo dobrých 400 rokov, až kým v roku 1983 taliansky exilový kráľ Umberto II. Savojský nezanechal „relikviu relikvií“ Svätej stolici. Napriek tomu sa plátno až podnes nachádza v turínskej Bazilike sv. Jána, v bývalej kaplnke paláca.

Ukrižovaný kráľ Židov

Anatomicky dokonalý odtlačok na Turínskom plátne nám predkladá pohľad spredu i zozadu na ukrižovaného muža veľkej, silnej postavy. Telo zjavne položili hlavou do stredu plátna na jednu polovicu a druhou polovicou ho prikryli.

Krv znamenala u Židov sídlo života. Preto bolo zvykom, že človeka, ktorý násilným spôsobom prišiel o život, neumyli tak, ako sa to zvyčajne robievalo, a nevložíli do plachiet, ale ho neumytého aj s jeho krvavými šatami položili na plátno a pochovali. No vieme, že popravenému na Turínskom plátne šaty zvliekli; preto ho vidno neodetého a s rukami prekríženými cez lono. Šatkami bola upevnená dolná čelusť na hlave a ruky pri tele, ktoré by boli zostali mŕtvolne stuhnuté v podobe ukrižovania. Z obrazu na plachte možno vyčítať, že ukrižovaný muž bol 1,81 m vysoký, mal približne 30 – 45 rokov a vážil asi 77 kg a jeho telo bolo proporčne mimoriadne dobre stavané. Vo všeobecnosti je už veľkou výnimkou to, že popravený muž vyobrazený na plátne bol vôbec vložený do hrobu; bežne sa mŕtvoly zločincov nevyšmáľali do jamy. O Pánovom pohrebe však svedčí Ján v 19. kapitole svojho evanjelia:

„Potom Jozef z Arimatey, ktorý bol Ježišovým učeníkom, ale tajným, lebo sa bál Židov, poprosil Piláta, aby mu dovolil sňať Ježišovo telo. A Pilát dovolil. Išiel teda a sňal jeho telo. Prišiel aj Nikodém, ten, čo bol kedysi u neho v noci. Priniesol asi sto libier zmesi myrhy s aloou. Vzali Ježišovo telo a zavinuli ho do plátna s voňavými olejmi, ako je u Židov zvykom pochovávať. V tých miestach, kde bol ukrižovaný, bola záhrada a v záhrade nový hrob, v ktorom ešte nik neležal. Tam teda uložili Ježiša, lebo bol židovský Prípravný deň a hrob bol blízko.“

Neviditeľné počas mnohých storočí

Čo bolo takmer 2000 rokov nedostupné výskumu a voľným okom je ešte aj dnes nespoznateľné, to sa stalo „čitateľným“ prostredníctvom výskumov vedených od začiatku 70. rokov. Množstvo informácií a stôp, ktoré sú uložené vo vláknach látky, to všetko sú akoby textilné „nosiče informácií“. Látka sama osebe je sivožltá tkanina z rovných vlákien, svojím náročným a nákladným štýlom tkania vzoru rybej kosti poukazuje na antický pôvod zo sýrskej oblasti a svedčí o veľkej vzácnosti. Medzi Sýriou a Palestínou vládol vtedy čulý obchodný ruch, takže sa nám z Ježišovej doby zachovali aj ďalšie porovnateľné tkaniny.

Nekatolícky švajčiarsky vedec a kriminológ Dr. Max Frei pri skúmaní pod mikroskopom potvrdil prítomnosť (až doteraz) *peľu z kvetov* z vyše 76 rôznych druhov rastlín, z ktorých väčšina pochádza z oblasti okolo Jeruzalema (niektoré z nich dnes už neexistujú, no ten istý peľ našli v bahne Mŕtveho mora), ďalšia časť z Anatólie a z oblasti okolo Konštantínopolu, zvyšok zo strednej Európy. Okrem toho doteraz objavili na látke 28 rôznych *odtlačkov kvetov a rastlín*. V tkanine boli zistené aj zvyšky *myrhy a aloy*, ako aj stopy *špiny z ulice* v oblasti pravej päty a kolena. Tieto zvyšky nečistoty obsahovali aragonit, zriedkavý druh vápenca, ktorý sa našiel pri vykopávkach v Jeruzaleme. Pri zväčšení tváre objavili na pravom oku a neskôr aj nad ľavým obočím *odtlačok mince*. Obe mince dal dokázateľne tlačiť Poncius Pilát v rokoch 29/30. Rok 30 je pokladaný za rok historickej Ježišovej smrti.

Tieto objavy výnimočným spôsobom zdôrazňujú pravosť plátna, a to z viacerých hľadísk. Tak sa napríklad na základe uchovaných peľových zrníčok dá pochopiť celá cesta relikvií z Jeruzalema

do Európy. A rímske mince, ktoré sa niekedy kládli mŕtvym na viečka, nám precízne určujú čas skutočného použitia plátna.

Namalovaný Presvätou krvou

Faky po krvi, po krvnom sére a po vode, ktorou hasili požiar v roku 1532, pokrývajúce a prenikajúce plachtu, nám vytvárajú v určitom zmysle prvý „obraz“ Muža bolesti. Dokázateľne ide (ako aj v prípade známeho eucharistického zázraku v talianskom meste Lanciano o storočia neskôr) o krv muža krvnej skupiny AB.

„Krvný obraz“ na plachte z hrobu nám silne emotívnymi a perfektnými detailmi, bezprostrednejšie než akákoľvek dejepisná kniha, predstavuje skutočnosť rímskeho ukrižovania, ktoré bolo známe ako najkrutejší a najpotupnejší druh popravy. Celé telo (okrem hlavy, predlaktia a chodidiel) je posiate *ranami po bičovaní* typickými rímskymi bičmi – na oboch koncoch remeňov boli upevnené kúsky olova. Z vejárovitého usporiadania zranení na chrbte sa dá usúdiť, že išlo o dvoch katov, ktorí stáli za odsúdencom, a zvlášť brutálne silno udieral vojak stojaci po pravej strane bičovaného. Tak vieme napočítať do 120 rán, pričom údery, ktoré vyvolali „len“ krvné podliatiny, na plátne žiadne stopy nezanechali. Kým rímske právo nepoznalo hornú hranicu počtu úderov, podľa židovského práva bolo dovolených len 39.

Na čele mučeného možno rozoznať 13 a na zadnej strane hlavy 20 malých okrúhlych bodných rán, ktoré pochádzajú z *tŕňovej koruny*. Tú si však treba predstaviť ako čiapku či prilbu a nie v podobe venca okolo hlavy. Keďže horná časť hlavy nie je na plátne viditeľná, predpokladá sa, že po tŕňoch bolo na hlave okolo 50 rán.

Na základe priebehu krvácania sa dalo dokonca rozoznať tepnové krvácanie (t.j. krv vytekajúcu pod veľkým tlakom) od venózneho (pomaly presakujúceho krvácania zo žily). Žilové krvácanie bolo napríklad zistené pri krvnej stope v tvare zrkadlovo otočenej číslice „3“ na čele.

Rany na ramenách boli spôsobené priečnym brvnom kríža, ktoré položili na odsúdeného. Toto brvno bolo zvyčajne 1,70 m dlhé a vážilo približne 40 - 50 kg.

Na ukrižovanie sa používali 20 - 25 cm dlhé klince s priemerom 8 x 8 mm; nepribíjali dlane, pretože tie by sa boli pretrhli, ale zápästia, kde mohli váhu tela držať tri šľachy. Tým však došlo k poraneniu mediálneho nervu, čo vyvolalo hrozné bolesti, ktoré mali za následok mdloby a ochrnutie palca. Ten sa reflexne stiahol do dlane, a preto na Turínskom plátne nevidno palce na rukách. Na základe toku krvi na ramenách sa dal určiť 65-stupňový uhol ohybu rúk, ktorý sa zmenšil na 55°, keď sa ukrižovaný mučivo pokúšal vzpriamiť opretím sa o klinec na nohách, aby si uľahčil dýchanie. Tento klinec prerážal obe nohy medzi druhým a tretím prstom, pričom ľavá noha bola preložená cez pravú. Na to poukazuje krvný odtlačok celej plochy pravého chodidla.

Pravý bok ukrižovaného ukazuje na reznú ranu medzi piatym a šiestym rebrom, širokú 4,5 cm, ktorá vznikla následkom profesionálneho prebodnutia srdca kopijou cez hrudný kôš z pravej strany. Rímski vojaci takýmto spôsobom konšatovali smrť ukrižovaného. Skutočnosť, že odsúdený na Turínskom plátne bol v okamihu prebodnutia boku už mŕtvy, dokazuje otvorená rana, ktorá sa už viac nezatvorila – ako to býva u živých ľudí.

Tu dokázateľne ide o postmortálnu krv, rozdelenú na krv a krvné sérum, ktoré vytryskli z rany pod tlakom vo veľkom množstve, keď bola krvou naplnená pravá komora srdca prebodnutá. Z rany v boku prúdilo zdanlivo väčšie množstvo vodnatej tekutiny (tzv. transsudát), ktorá sa pri dlho trvajúcej extrémnej námahe a mučení nazhromaždila v oblasti hrudníka.

Vznik vo svetle zmŕtvychvstania

Vlastný a nám dobre známy obraz na pohrebnej plachte, mužská postava s Presväťou tvárou, a otázka, ako sa dostal na plátno, zamestnáva vedu predovšetkým od roku 1898 až do dnešných dní. V tomto roku bolo pri príležitosti výstavy pohrebne plátno po prvýkrát sfotografované. Fotografovaním bol poverený turínsky právnik a vášnivý fotograf Secondo Pia.

Keď v noci vo svojom laboratóriu vyvolával 60 x 50 cm veľké fotoplatne, objavil čosi zarážajúce: Na fotografickom negatíve, kde sa obraz tela jasne vynímal na tmavom pozadí plátna, mu zrazu vystúpila podobizeň Ukrižovaného ako neuveriteľne realistický obraz – „pozitív“! Secondo Pia o tomto okamihu neskôr povedal: „*Takmer sa mi zastavilo srdce! ... Fotoplatňa mi skoro vypadla z ruky ..., keď som zbadal Ježišovu tvár, ako ju celých 1900 rokov ešte nikto nevidel.*“

Bolo očividné, že originál obrazu na plátne sa správa ako prirodzený negatív! Táto senzácia vyvolala záujem svetovej verejnosti i vedy o Turínske plátno a stala sa podnetom pre moderný výskum tejto pohrebnej plachty.

Za pomoci počítačov NASA, na veľké prekvapenie vedcov, sa tak vďaka týmto informáciám podarilo vytvoriť neskreslený reliéfny obraz Ukrižovaného. Okrem toho sa zistilo, že pod stopami krvi nie sú žiadne iné sfarbenia; to znamená, že tie museli vzniknúť neskôr. A keďže sfarbenia majú podobné vlastnosti ako flaky po požiari, americkí fyzici dospeli k záveru, že obraz musel vzniknúť „bleskovým“ výskytom „tepelného žiarenia“ s vysokou intenzitou a celé to trvalo len asi jednu dvojtisícinu sekundy, pričom vlákna povrchovo „opálilo“ a sfarbilo, no nespálilo. Naopak, podľa nemeckého chemika Eberharda Lindnera mohlo ísť z rádiologického pohľadu nie o tepelné žiarenie, ale len o silné elektrónové žiarenie, ktoré v okamihu Ježišovho zmŕtvychvstania vychádzalo z povrchu jeho tela. Len tento druh žiarenia, ktoré s narastajúcou vzdialenosťou veľmi stráca na intenzite, mohlo „premietnuť“ a temer kolmo smerom hore a dolu na vnútornú stenu plátna vtláčiť jasne tieňovaný a takmer absolútne neskreslený obraz.

Takýto vedecký pokus o vysvetlenie sa dotýka, samozrejme, len absolútne jedinečných „vonkajších sprievodných okolností“ zmŕtvychvstania, ktoré umožnili vznik obrazu na plátne. Zmŕtvychvstanie samo osebe zostane ako Boží zásah navždy tajomstvom viery, pred ktorým sa môže ľudský rozum len pokorne skloniť.

Vitazná tvár

Keď sa napokon ešte raz pozrieme na obraz Ukrižovaného na plátne, tak ako nám to negatív jasne ukazuje, jeho tvár odzrkadľuje mimoriadne pôsobivým spôsobom obe skutočnosti umučenia a zmŕtvychvstania!

Pri všetkých ťažkých zraneniach, ktorých sa Pánovmu telu dostalo bičovaním a ukrižovaním, sa zdá, že tvár Ukrižovaného bili mimoriadne bezohľadne a kruto, akoby mučiteľia túto tvár a predovšetkým jeho pohľad, jeho oči nedokázali zničiť.

Okrem hlbokých vpichnutí trnám na čele, spánkoch a pokožke hlavy (tieto oblasti sú zvlášť citlivé na bolesť), možno rozoznať veľký počet opuchov a zranení, spôsobených tvrdými údermi či nekontrolovanými pádmi muža nesúceho kríž po ceste až k miestu popravy; svedčí o tom krv a špina

z ulice zistená na špičke nosa. Obe obočia, ako i čelo a brada sú opuchnuté a poukazujú sčasti na trzné rany či pomliaždeniny. Hľadiac z našej strany, vidíme silné opuchy na ľavom líci a pod ľavým okom, ktoré muselo byť vytečené, ako to zistili špecialisti na základe chýbajúceho zaoblenia očného viečka. Na pravom oku je viditeľná veľká krvná podliatina.

Na nose a pravom líci môžeme konštatovať stopy po údere palicou (nosová kosť sa zdá byť zlomená), vľavo pod perou je vytrhnutá brada.

Toto všetko tvár znetvorilo, je asymetrická, nie je viac taká, „*aby sme hľadeli na neho*“ (Iz 53,2). A predsa je v týchto črtách tváre nepochopiteľne hlboký, vážny pokoj a vznešený majestát. Kým tvár mlčí o tom všetkom strašnom, čím je poznačená, zdá sa, akoby nám chcela povedať: „*Nebojte sa: ja som premohol svet*“ (Jn 16,33).

Milí čitatelia, keďže evanjeliá nám nikde neopisujú, ako Ježiš navonok vyzeral, nech sa nás o to hlbšie dotkne Turínske plátno, táto „pravá ikona“ Vykupiteľovej lásky, ktorá sa stala človekom.

Milujúca ako Serafín

*Evanjeliá nám vo Svätom písme neopisujú stretnutie
Pána Ježiša so svätou Veronikou. Napriek tomu túto odvážnu ženu
Boh navždy povýšil a už mnohé stáročia si celé kresťanstvo
pri šiestom zastavení krížovej cesty pripomína jej skutok lásky.*

V cirkevnej tradícii je Veronika historickou postavou. Sám Boh potvrdil jej existenciu, a to prostredníctvom zmiernych duší, ktoré v rôznych dobách mystickým spôsobom videli a prežívali utrpenie Pána Ježiša. Bola to Anna Katarína Emmerichová (1774-1824), ktorú v roku 2004 pápež Ján Pavol II. blahorečil, a mystička Barbara Pfister (1867-1909). Obe pochádzajú z Nemecka. Bez toho, aby sa navzájom poznali, veľmi podobne opisujú, ako žena menom Seráfia na krížovej ceste podala Pánovi šatku, do ktorej Pán vtlačil svoju tvár.

Túto scénu krížovej cesty videli aj mystičky v 20. storočí, celkom nezávisle od seba, ale ich vízie sa zhodovali. Boli to Talianky Mária Valtorta (1865-1961) a Luisa Piccarreta (1865-1947), ako aj nemecká stigmatizovaná Terézia z Konnersreuthu (1898-1962). Podobne sa vo svojich víziách zhodujú aj trpiace mystičky, Španielka Josefa Menéndez (1890-1923), ktorá bola poslom Srdca Ježišovho, a zmierna duša Alessandrina da Costa (1904-1955) z Portugalska.

Zvlášť dojímavá je však skutočnosť, že Marta Robinová (1902-1981), stigmatizovaná Francúzka, videla podobne ako Anna Katarína Emmerichová Veronikin život do detailov. Keďže Marta Robinová bola 40 rokov slepá, nikdy nečítala spisy nemeckých vizionárok. Pán jej tiež ukázal, že Veronika patrila do blízkeho kruhu Ježišových priateľov. Ako zámožná žena, pochádzajúca zo vznešenej jeruzalemskej rodiny, sa často starala o Pána už pred jeho verejným účinkovaním a priatelila sa s Lazárom a jeho sestrami.

Marta, ktorá žila 50 rokov zo svätej Eucharistie, sa vo svojich videniach tiež dozvedela, že táto odvážna žena sa volala Seráfia – milujúca ako Serafín.

Naša šatka pre Muža bolesti

*V*eronika – Seráfia vlastne navonok nevlastnila toho veľa, aby mohla byť pre Ježiša pomocou a útechou. Mala iba svoj závoj, ktorý mu podala bez slov, ale zato s veľkou láskou.

Nikdy teda nepodľahnime pokušeniu myslieť si, že nemáme nič, čím by sme mohli pomôcť! Veď na to, aby sme v blížnom utešili samotného Pána, potrebujeme v prvom rade nie schopnosti, peniaze alebo veľa slov, ale iba úprimnú lásku. Seráfia dostala za svoj láskavý skutok neporovnateľne vysokú odmenu: do jej šatky a ešte viac do jej duše nádherne vtlačil svoju tvár Pán, trpiaci z lásky. Keď my niečo darujeme, keď sa niečoho zriekneme alebo keď niekoho utešíme, sami pocítíme veľkú útechu a viac obdarovaní budeme my.

Pretože ak podáme Pánovi svoju malú obeť, tichú modlitbu, vlastnú samotu alebo svoju bolesť ako šatku, On nám vtlačí do duše svoje zľutovanie, svoje Srdce. A za túto „milosť Veroniky“ nikdy nemôžeme dostatočne vyjadriť svoju vďaku!

***Z** mojich očí a aj z mojich uší kvapká krv.
Moja hlava, to je už iba trnie, ktoré sa kúpe v krvi.
V ústrety mi prichádza žena. Žena plná lásky,
ktorá má súčiť s mojimi bolesťami. S akou ohľaduplnosťou ...
mi utiera tvár od potu, krvi a prachu! ...
Cítim, ako moja tvár a láska môjho srdca
zostávajú vtlačené do plátna. Ona si ho tisne na srdce
ako ten najväčší poklad, čím on naozaj aj je!*

Ježiš blahoslavenej Alessandrine da Costa

Hľadieť očami srdca

*A*lžbeta Uhorská (1207-1231), veľká svätica lásky k blížnemu, mala len štyri roky, keď ju s bohatým venom priviedli z Uhorska do Nemecka. Ako nevestu ju prisľúbili budúcemu kniežaťu, a tak obe deti spoločne vyrastali na hrade Wartburg.

Už ako dievča mala táto kráľovská dcéra vypestovaný hlboký cit pre chudobných. Avšak najviac ňou otriasla chudoba trpiaceho Božieho služobníka. Učený dominikán Dietrich z Apoldy, Alžbetin svedomitý životopisec, neskôr opísal, ako si uhorská princezná jedného dňa pri vstupe do kostola „sňala korunu z hlavy, položila si ju vedľa seba a až po ukončení bohoslužieb si ju opäť dala na hlavu.“

Keď jej toto nezvyčajné správanie vyčítali, vážne odpovedala: „Nech mi je vždy cudzie, aby som pred tvárou môjho Boha a kráľa Ježiša Krista mala ja na hlave korunu, keď jeho vidím korunovaného trním!“

Ten, kto vždy verne stál pri Alžbete, bol jej budúci manžel Ludovít. Raz dokonca povedal rytierovi Walterovi: „Vidíš tú horu pred nami? Aj keby bola z číreho zlata, aj tak by som uprednostnil Alžbetu ..., lebo na tejto zemi niet pre mňa nič milšieho ako ona.“

Keď si potom 20-ročné knieža v roku 1221 zobralo za ženu o sedem rokov mladšiu Alžbetu, bolo

to skutočné manželstvo z lásky. Alžbeta nikdy dlho nevydržala bez Ľudovíta a vždy, keď to len bolo možné, ju bolo vidieť po jeho boku. Keď ako knieža sám cestoval po krajine, obliekla sa do smútočných šiat, pri jeho návrate sa mu napriek všetkým dvorným predpisom búrlivo vrhla do náručia a „pobožkala ho“ – ako o tom podávajú správu jej služobníčky – „*viac ako tisíckrát na pery.*“ Aj keď dvorania stále častejšie tvrdo kritizovali takmer bezhraničnú štedrosť mladej kňažnej voči chudobným a núdznym a za škandalózne považovali to, že osobne opatrovala chorých a malomocných, Ľudovít jej to nikdy nezakázal. Práve naopak, Alžbete dôveroval a jej činy obhajoval: „*Nechajte ju konať dobro a dať Bohu, čo len chce, ak mi len moje dva zámky zostanú zachované!*“ Známa je udalosť, keď Alžbeta v neprítomnosti svojho manžela uložila do manželskej postele malomocenstvom znetvoreného muža, aby sa mohla vo dne v noci oňho starať. Ľudovítovi to pobúrení dvorania oznámili hneď pri jeho príchode. Keď však vstúpil do komnaty, „*Boh otvoril vnútorný zrak kniežata a on na svojej posteli uvidel Ukrižovaného,*“ tak to napísal Dietrich z Apoldy. A Ľudovít, obrátiac sa k svojej manželke, s láskou povedal: „*Alžbeta, takýchto hostí mi môžeš do postele položiť častejšie.*“

Po skorej smrti svojho muža opustila 19-ročná kňažná Wartburg, obliekla sa do sivých šiat Dcér tretieho rádu sv. Františka a počas posledných piatich rokov svojho života sa stala pokornou služobníčkou všetkých núdznych. V každom z nich videla prítomného skrytého Krista; umývala chorých, chorľavých ukladala vo svojej nemocnici na lôžko a potešovala ich týmito úprimnými slovami: „*Aké je to pre nás šťastie, keď takto sme umývať a prikrývať nášho Pána.*“ Osobne obliekala mŕtve telá niektorých chudobných a zúčastnila sa na ich pohrebe. Alžbete ležali na srdci zvlášť chudobné šestonedielky a opustené matky s deťmi. Tie vyhľadávala, i keď dostať sa k nim bolo často veľmi namáhavé. Ale najradšej mala starostlivosť o malomocných, ktorým sa každý s odporom vyhýbal. Niet sa preto čomu čudovať, že Alžbetu Uhorskú už počas jej života nazývali „*matkou všetkých*“. Keď ako 24-ročná zomrela, pri jej hrobe čoskoro nachádzali uzdravenie zástupy slepých, chromých, hluchých a inak postihnutých.

Dodnes je Alžbeta Uhorská, azda najľudovejšia zo všetkých nemeckých svätých, príťažlivá pre všetkých, i pre nekatolíkov. Je, možno povedať, nadčasovým inšpiratívnym príkladom nezištne sa rozdávajúcej lásky.

Ohlasovateľka Milosrdenstva

700 rokov po sv. Alžbete Uhorskej ukázal Ježiš svoju božskú tvár poľskej svätej Faustíny Kowalskej po prvýkrát, keď bola práve na bále. Pri tanci zažila čosi, čo ovplyvnilo jej ďalší život: Zrazu pred ňou stál ranami pokrytý Pán a spýtal sa jej: „*Ako dlho ma ešte necháš čakať?*“ Hlboko zasiahnutá Helena, také bolo krstné meno sr. Faustíny, opustila tanečnú sálu a už na druhý deň odcestovala do Varšavy, kde v roku 1924 ako 19-ročná vstúpila do Kongregácie Matky Božieho Milosrdenstva. Počas nasledujúcich trinástich rokov života v kláštore bolo pre jej konanie až do smrti charakteristické to, s čím sa zdôverila svojmu denníku: „*Tie najmenšie veci získavajú neoceniteľnú hodnotu, keď sú vykonané z lásky k Bohu.*“ To však počas všedného dňa a v spolunažívaní s ostatnými sestrami nebolo často také ľahké. I keď sr. Faustína už ako mladá postulanka mala s Ježišom veľmi dôverný vzťah, predsa prežívala často dlhú vnútornú temnotu, až sa jej raz Ježiš zjavil a vysvetlil jej:

„Dcéra moja, v týždňoch, keď si ma nevidela a ani si necítila moju prítomnosť, bol som ti bližšie než vo chvíľach extázy.“ Takto Ježiš naučil svoju nevestu pevne veriť, že je prítomný, či už ho vidí, alebo či v duchovnej tme hľadá jeho blízkosť.

*N*ech je pre nás útechou, čo raz napísala o hodinovej poklone sestier v kaplnke: „Namiesto monštrancie som uvidela ctihodnú tvár Pána, ktorý mi povedal: ‚To, čo ty vidíš v skutočnosti, tie duše vidia vierou. Ó, ako veľmi mi je milá ich silná viera. Vidíš, že hoci zdanlivo nie sú vo mne žiadne známky života, avšak v skutočnosti je v celej plnosti obsiahnutý v každej hostii. Ale aby som mohol pôsobiť v duši, duša musí mať vieru. Ó, aká milá mi je živá viera!‘“ (Denníček 1420)

*F*austína sa iste často takto modlila: „Pomôž mi, Pane, aby moje oči boli milosrdné, aby som nikdy neupodozrievala a nesúdila podľa vonkajšieho zdania, ale všímala si to, čo je v dušiach mojich blížnych pekné, a prichádzala im na pomoc.“ (Denníček 163)

Podobne ako kňažná sv. Alžbeta Uhorská, ktorá slúžila Ježišovi tým, že sa skláňala k najchudobnejším, aj Faustína sa usilovala o milosrdenstvo a v každom blížnom stretala Ježiša. Pritom zažila táto veľká ohlasovateľka milosrdenstva, ktorej bola zverená tvár Krista pre tretie tisícročie, nasledujúcu udalosť: „Ježiš v podobe chudobného mládenca prišiel dnes na vrátnicu. Zbedačený mládenec, v šatách veľmi roztrhaných, bosý a s odkrytou hlavou, bol veľmi premrznutý, lebo deň bol daždivý a chladný. Prosil si niečo teplé na jedenie. Išla som do kuchyne, ale nič pre chudobných som nenašla. Po chvíli hľadania sa našlo trochu polievky. Zohriala som ju, nadrobila do nej trochu chleba a podala som chudobnému, ktorý ju zjedol. Vo chvíli, keď som od neho brala hrnček, dal mi poznať, že je Pánom neba a zeme. Keď som uvidela, kým on skutočne je, zmizol mi z očí. Keď som prišla do izby a rozmýšľala o tom, čo sa stalo na vrátnici, začula som v duši slová: ‚Dcéra moja, do mojich uší sa dostalo dobrorečenie chudobných, ktorí ma zvelebujú, keď odchádzajú z vrátnice. Páčilo sa mi toto tvoje milosrdenstvo v medziach poslušnosti, a preto som zišiel z trónu, aby som ochutnal plody tvojho milosrdenstva.‘

*O*môj Ježišu, teraz už mi je to jasné a pochopila som všetko, čo sa stalo pred chvíľou. Cítila som, kto je ten chudobný, ktorý má v sebe toľko skromnosti. Od tejto chvíle moje srdce zahorelo ešte čistejšou láskou k chudobným a núdznym.“ (Denníček 1312-1313)

Benedikt Čierny (Il Moro)

Sv. Benedikt Čierny (Il Moro, 1526-1589) je prvým svätorečeným Afričanom.

Jeho starých rodičov v neľudských podmienkach priviezli z pobrežia

Afriky na Sicíliu a tam ich predali ako otrokov.

Aj jeho hlboko veriaci rodičia slúžili ako otroci.

Keďže svoje deti chceli ušetriť pred takýmto osudom, rozhodli sa, že zostanú bez detí. Keď sa o tom dozvedel ich pán Vincenzo Manasseri,

veľmi bohatý, ale dobrosrdečný muž, sľúbil im,

že ich prvému dieťaťu daruje slobodu. Tak sa v roku 1526 narodil malý Benedikt.

Benedikt už ako dieťa a chlapec, no predovšetkým neskôr ako menší brat františkán, rád rozjímal o utrpení Pána a o trnách korunovanej a trpiacej Ježišovej tvári, v ktorej sa odzrkadľovali všetky pokorenia, ktoré Pán znášal.

Pre svoju čiernu pleť si Benedikt vytrpel už v detstve veľa posmechu. Nezriedka bola práve ona dôvodom zlomyseľnosti jeho malých kamarátov. Neskôr, keď pásol stáda oviec a hovädzieho dobytku pána Manasseriho a tu sa veľa modlil a meditoval, stal sa jeho čnostný život objektom mnohých urážok.

Istý urodzený mladý muž (Hieronymus de Lanza), ktorý žil vtedy už ako pustovník, šiel jedného dňa okolo poľa, na ktorom Benedikt (mal už 18 rokov) pracoval, a bol svedkom nadávok a urážok. Dojatý pokojom a vyrovnanosťou, s akou to pastier znášal, sa obrátil k nadávajúcim a povedal im: „Teraz sa z tohto úbohého černoča vysmievate, no čoskoro budete prekvapení, aká dobrá povest sa o ňom bude šíriť.“ Potom povedal dozorcovi: „Dávajte pozor na tohto chlapca; onedlho príde ku mne a stane sa rehoľníkom.“ A skutočne, Benedikt ako 21-ročný začal svoj pustovnícky život u Hieronyma de Lanzu, ale o 15 rokov neskôr vstúpil do rehole františkánov – observantov v blízkosti Palerma.

Pokorovania ho stretávali po celý život. Kto by si bol pomyslel, že práve počas takého ponížovania dostane milosť vidieť trpiacu tvár Pána Ježiša!

Keď už bol menším bratom františkánom, v blízkosti kláštora žil istý mladý muž, ktorý Benedikta nemohol vystáť. Zakaždým, keď ho stretol, nadával mu a správal sa k nemu ako k otrokovi. Benediktovi, ktorý mal prchkú povahu, neboli tieto urážky ľahostajné, no predsa vždy sklonil hlavu, tváril sa, že nič nepočuje, a šiel ďalej. No tento pokoj dráždil mladého muža ešte viac, a tak jedného dňa nadával nielen Benediktovi, ale hrubo urážal aj Boha. A tu sa Benedikt už viac nedokázal ovládať a chcel sa na neho vrhnúť. Zrazu sa zarazil, lebo namiesto mladého muža videl pred sebou opovrhovanú Ježišovu tvár. To, že sa ovládol, ho stálo však tak veľa námahy, že mu z nosa začala silným prúdom tiecť krv. Ježiš mu dal spoznať, ako veľmi ho musíme milovať – dokonca i v tých, ktorí nám ubližujú, aby sme v pokore a miernosti dokázali prijať aj najväčšie urážky.

Prvá predpoveď pustovníka Hieronyma o Benediktovi sa splnila už po niekoľkých rokoch jeho života zasväteného Bohu. Skrze tohto opovrhovaného muža sa udialo mnoho zázrakov a nadprirodzených znamení, takže prichádzali za ním ľudia zo všetkých oblastí Sicílie, z Talianska, Španielska a Portugalska, prinášali k nemu chorých a prosili ho o radu. Benedikt bol však prostým človekom, ktorý sa počas svojho života nikdy nenaučil čítať ani písať. Napriek tomu bol na niekoľko rokov určený za gvardiána kláštora!

*E*šte sto rokov pred jeho blahorečením rozširovali misionári zo Španielska a Portugalska uctievanie Benedikta v Južnej Amerike, kde sa stal patrónom otrokov. Tí sa utiekali k nemu vo svojich trápeniach a mnohí boli zázračným spôsobom vypočutí.

Otec malomocných

Jedným z tých, ktorí zvlášť pôsobivo až na nepoznanie odzrkadľujú na vlastnom tele a na vlastnej tvári zohavenú Pánovu tvár, je páter Damián de Veuster (1840-1889). Počas svojho relatívne krátkeho života v tichomorskej oblasti vydal tento misionár obdivuhodné svedectvo o tom, že v každom človeku odvrhnutom spoločnosťou sa ešte dá objaviť niečo pekné, čo možno láskou rozvíjať. Toto priviedlo Mahátma Gándhího k vyjadreniu: „Svet politiky a novín má len málo hrdinov, ktorí by sa mohli porovnávať s P. Damiánom z osady malomocných. Námaha hľadať prameň, z ktorého pochádza toľké hrdinstvo, sa vyplatí.“

Malomocný medzi malomocnými

P. Damián vlastnil všetky prirodzené predpoklady misionára. Tento sedliacky syn, zdravý ako buk, sa dokázal rázne pustiť do práce a počas desiatich rokov ťažkej pastorácie na Havaji, na „sopečnom ostrove“, si zachoval veselú myseľ. „Mojím domovom je sedlo,“ napísal tento neúnavný dušpastier svojej rodine do Európy. Veď musel prekonávať dlhé cesty cez dažďové lesy, vrchy a lávové polia, aby sa mohol v odľahlých dedinách starať o svojich obrátených domorodcov, ktorí sa často len pred pár rokmi vzdali svojej viery v pohanských bôžikov.

Na jar 1873 preukázal iba 33-ročný P. Damián svoju rozhodnú oddanosť Ježišovi a Márii ako nikto iný v jeho dobe: dobrovoľne sa ponúkol svojmu predstavenému, biskupovi Louisovi Maigretovi, že je ako kňaz ochotný ísť na Molokai, na skalnatý ostrov so zlou povestou. Tam odsúvali z kráľovstva Havaj všetkých chorých, ktorí trpeli na nevyliciteľné malomocenstvo. Ako vyhnanci tu potom boli bezmocne vydaní napospas svojmu krutému osudu.

Svoj apoštolát, ako jediný zdravý medzi 800 opovrhovanými malomocnými, začal tento statočný misionár svätou omšou. Pri jeho príchode vládli na ostrove príšerné pomery; strašné zúfalstvo, opilstvo a zhýralosť. Hnilobný zápach rozožratých tiel P. Damiána spočiatku veľmi vyčerpával. Napísal: „Od rána do večera som obklopený srdcervúcim fyzickým a morálnym utrpením. Napriek tomu sa pokúšam byť stále veselý, aby som posilnil odvahu chorých. Malomocní sú na pohľad strašní, ale majú dušu, ktorá bola vykúpená drahocennou krvou nášho Božského Vykupiteľa. Nedokážem ich síce uzdravovať ako náš Pán, môžem ich však utešovať.“

Čoraz lepšie sa mu darilo vidieť trpiacu Ježišovu tvár v znetvorených, odpudzujúcich a hrčami posiatych tvárach svojich zverencov. P. Damián začal s nimi prežívať svoj život a bezvýhradne sa pre nich obetoval. Takéto konanie bolo naozaj hrdinské! Silu a lásku k tomu čerpal misionár pri Pánovi. Napísal: „Bez ustavičnej prítomnosti nášho Božského Učiteľa v mojej úbohej kaplnke by

som nikdy nedokázal zotrvať vo svojom rozhodnutí a spoločne prežívať údel malomocných. Aj keby mi ponúkli všetky poklady sveta – ani za takú cenu by som na tomto ostrove nezostal ani päť minút.“ „Bez Najsvätejšej sviatosti by bola situácia, v ktorej sa nachádzam, neznesiteľná.“ Už po jednom roku mohol P. Damián pokrstiť sto chorých. Svojim rodičom napísal: „Mojou zvyčajnou činnosťou je: navštevovať chorých a udeľovať im sviatosti. Skoro každý deň musím pochovávať a pre úbohých zomrelých robím rakvy ja sám... Svoje najväčšie šťastie nachádzam v tom, že slúžim Pánovi v jeho chudobných a chorých deťoch... Pokúšam sa priviesť ich na cestu vedúcu do neba.“ P. Damián zaviedol ustavičnú poklonu a pohľad na Ježiša v hostii dával jemu i chorým veľa útechy a pokoja. Svojim predstaveným o tom podal správu: „Keď pre nevládnosť a slabosť nemôžu prísť na svoju polhodinu do kostola, povzbudzuje ma to, ako sa v stanovenom čase zúčastňujú poklony na svojich lôžkach bolesti.“

Tento oduševnený muž sa pre všetkých – veriacich, neveriacich či inovercov – stal všetkým: otcom, bratom, lekárom, učiteľom a „mužom tridsiatich šiestich remesiel“, ako ho nazval jeden americký návštevník.

Ako stolár, murár, neúnavný stavbár, záhradník a roľník vybudoval v priebehu 16 rokov za pomoci práceschopných malomocných pekný kostol, dve riadne dediny s príjazdovými cestami, vodovod, nemocnicu a sirotinec, ako aj zeleninové a kvetinové záhrady. Na Molokai bola dokonca aj konská dostihová dráha a orchester a po prvýkrát bolo počuť radostný smiech mladých i starých.

Od začiatku sa P. Damián správal k malomocným úctivo a zaobchádzal s nimi ako so zdravými: „Stávam sa malomocným medzi malomocnými, aby som ich všetkých priviedol k Ježišovi. Preto pri kázni vždy hovorievam: *MY malomocní!*“ Toto sa pre misionára stalo po jedenástich rokoch služby na Molokai bolestnou skutočnosťou. On, ktorý vyspovedal už 1800 malomocných, stál pri nich v ich smrteľnom boji a pochovával ich, objavil na svojom tele prvé neklamné príznaky lepry. Hoci musel počas týchto posledných rokov utrpenia Bohu vždy nanovo obetovať svoj vzrastajúci strach, predsa však v hĺbke srdca túžil po tomto spoluvykupovaní v zjednotení s Kristom. Svojmu bratovi, ktorý bol tiež kňazom, o tom napísal: „Vieš, že od istej doby padla voľba Vykupiteľa na mňa tým, že dovolil, aby som bol nakazený malomocenstvom. Po celú večnosť mu budem vďačný za toto dobrodenie. Choroba povedie moju životnú púť ... rýchlejšie do nebeskej vlasti. V tejto nádeji beriem na seba kríž. Pomôž mi, prosím, tvojou modlitbou, aby som mal silu vytrvať a šťastlivo doraziť až na vrchol kalvárie.“

Lepra úplne výzorom pripodobnila malomocného kňaza jeho duchovným deťom. P. Damián, ktorého na Molokai často trápila samota, zažil na sklonku svojho života ešte príchod dvoch kňazov, dvoch bratov a troch františkánok. S radosťou, ktorú mu táto pomoc spôsobila, povedal: „Teraz môžem spokojne zomrieť. Moje dielo je v dobrých rukách.“

Veľkou ctiteľkou tohto apoštola malomocných bola Matka Tereza, ktorá sama hrdinsky dokázala nachádzať Ježišovu tvár v tých najchudobnejších z chudobných. V roku 1984 prosila pápeža Jána Pavla II.: „Aby sme mohli pokračovať v práci lásky a uzdravovania medzi malomocnými, potrebujeme nejakého svätého, ktorý nás bude viesť a ochraňovať. P. Damián by mohol byť týmto svätým – svätec a mučeník takej veľkej lásky! Myslím, že k jeho blahorečeniu sa bude požadovať nejaký zázrak. Jeden skutočný zázrak poznám: zmizol strach zo srdc malomocných a v mnohých srdciach sa zmenil postoj voči malomocným – viac záujmu, menej strachu, ochota pomáhať vždy a všade; to je pre mňa jeden z najväčších zázrakov vôbec.“ Vtedajší Svätý Otec vypočul jej prosbu a v roku 1995 Damiána de Veuster blahorečil. A neskôr, pri svätorečení 11. októbra 2009, pápež Benedikt XVI. povedal: „P. Damián nás pozýva, aby sme si otvorili oči pre všetky druhy malomocenstva, ktoré znetvorujú ľudskú tvár našich bratov a ktoré sa aj dnes dovolávajú našej ... milujúcej, slúžiacej pomoci.“

Posol Presvätej tváre

Ako Adam a Eva stratili raj, keď sa v pýche odvrátili od Boha a po hriechu sa vyhýbali Božiemu milujúcemu pohľadu, tak sa raj vždy nanovo buduje tam, kde sa niekto pokorne obráti k Bohu a svoj pohľad plný dôvery nasmeruje na milosrdnú Ježišovu tvár. Toto bolo aj zvláštnym poslaním blahoslavenej Pieriny de Micheli (1890-1945), ktorá okrem mnohých vonkajších skutkov lásky počas druhej svetovej vojny veľmi často rozjímala nad Ježišovou presväťou tvárou v Najsvätejšej sviatosti, uisťovala ho o svojej láske a zverovala mu celý svet.

V Miláne prežila Giuseppina de Micheli radostné detstvo spolu so svojimi piatimi súrodencami. Napriek slabému zdraviu vyrástla na dievča s pevnou vôľou, veľmi impulzívnu bytosť, milujúcu slobodu. Bola dievčaťom, ktoré chcelo mať vždy posledné slovo, ale zároveň bola veľmi otvorená pre hlbokú kresťanskú vieru, typickú pre život v tejto veľkej rodine.

Giuseppina mala svoj prvý mystický zážitok, keď ako sedemročná pristúpila k prvému svätému prijímaniu. O tom si neskôr v kláštore napísala do svojho denníka: „*Vtedy som videla Ježiša v hostii ... Dnes ho vidím iba vierou, zajtra z tváre do tváre.*“

Rozhodujúcou bolo pre ňu to, čo zažila ako 12-ročná na Veľký piatok v roku 1902 vo farskom Kostole San Pietro. Spolu s ostatnými veriacimi stála v rade, aby si počas liturgie uctila kríž. Vtedy vo svojom vnútri počula tieto Ježišove slová: „*Nikto nepobozká moju tvár ako zmierenie za Judášov bozk?*“ Spočiatku si myslela, že Ježišov hlas počul každý. Keď však nikto nesplnil Ježišovo želanie a všetci naďalej bozkávali Ježišove nohy, Giuseppina si povedala: „*Ježiš, ja ťa pobozkám, keď príde rad na mňa.*“ A skutočne, ona bola jediná, čo odvážne pred všetkými prítomnými urobila toto nezvyčajné gesto a nežne pobozkala Ježišovu tvár. Aj keď si musela vypočuť tichú výčitku svojej mamy, to, čo zažila, si verne uchovala vo svojom srdci. Hoci i naďalej bola nezbedným dieťaťom, odvtedy často, keď bola sama, bozkávala Ježišovu tvár.

Po základnej škole navštevovala dospelávajúca Giuseppina kurzy, aby mohla neskôr vyučovať katechizmus. Bola vyučená krajčírka, naučila sa po francúzsky a hrala na klavíri a nakoniec získala učiteľský diplom. Ako devätnásťročná bola prítomná na obliečke svojej sestry Márie, ktorá vstúpila k uršulinkam v Miláne. Vtedy aj ona sama po prvýkrát jasne pocítila Ježišovo volanie. Na konci slávnosti „*utiekla*“ Giuseppina do kostola Madonna delle Grazie, kde dve hodiny plakala, pretože „*nechcela duchovné povolanie a modlila sa dokonca aj novému, aby ho stratila.*“

Keď sa o štyri roky neskôr, po tvrdom boji ako 23-ročná, definitívne rozhodla pre duchovné povolanie, vstúpila v Miláne k Dcéram Nepoškvrneného Počatia. Už ako sestra Mária Pierina si dala odvážne predsavzatie, ktoré celkom zodpovedalo jej temperamentu: „*Ježišovi nikdy nič neodopriem!*“

Kto nado mnou rozjíma, ten ma utešuje!

V roku 1915, počas druhého roku noviciátu, mala sr. Pierina dovolené zostať v kaplnke na poklone v noci zo Zeleného štvrtka na Veľký piatok, keď Judáš zradil Ježiša. Uprostred rozjímania zrazu počula z kríža Ježišov hlas, podobne ako keď mala dvanásť rokov: „*Pobozkaj ma!*“ Keď sa

potom svojimi perami dotkla tváre Ukrižovaného, jasne cítila, že to už nie je sadra, ktorú bozkáva, ale živá Pánova tvár. Tento duchovný zážitok v nej ešte viac podnietil túžbu prinášať svojou láskou a modlitbou zadosťučinenie za všetky urážky a bolesti, ktoré zakúsila Ježišova svätá tvár počas umučenia, a zároveň túžbu slúžiť mu v najbiednejších.

V roku 1919, krátko po prvej svetovej vojne, poslali sr. Pierinu do materského domu rehole v Buenos Aires v Južnej Amerike. Zmena klímy a aj neznalosť španielčiny jej spôsobovali ťažkosti. Veď ako mohla takto vyučovať? V tejto ťažkej situácii hľadala sr. Pierina ako 30-ročná mladá učiteľka útechu v kaplnke a sťažovala sa Ježišovi. Bolo to 12. apríla 1920. Zrazu pred ňou stál krvou zaliaty Pán, ktorý jej s nevýslovne bolestným a zároveň láskavým výrazom tváre povedal: „A ja, čo som urobil ja?“

Odvtedy sr. Pierina neustále rozjímal nad Pánovou presväťou tvárou, ktorá sa stala jej najväčšou útechou.

Po návrate do Talianska zverili v reholi sr. Pierine veľkú zodpovednosť. Ježiš v Najsvätejšej sviatosti ju však v skrytosti i naďalej viedol k jej povolaniu – stať sa pre celý svet poslom Presvätej tváre.

Matke Pierine dal Ježiš v pôste v roku 1936 počas nočnej poklony podiel na svojej smrteľnej úzkosti na Olivovej hore a povedal: „*Prajem si, aby moja tvár, ktorá odzrkadľuje najvnútornejšiu bolesť mojej duše, utrpenie a lásku môjho srdca, bola viac uctievaná. Kto nado mnou rozjíma, ten ma utešuje.*“

O niekoľko týždňov neskôr jej dal Pán v utorok vo Veľkom týždni nádherný prísľub: „*Kedykoľvek budete rozjímať nad mojou tvárou, vložím do vašich srdc svoju lásku a skrze Presvätú tvár dosiahnu záchranu mnohé duše.*“

*M*atka Pierina sa 31. mája 1938 modlila v kaplnke a vtedy sa jej v jasnom svetle ukázala Panna Mária. V rukách držala medailu, ktorá mala na jednej strane obraz Presvätej tváre s nápisom „*Rozjasni svoju tvár nad nami, ó, Pane!*“ a na druhej strane bola hostia s lúčmi a slová „*Zostaň s nami, Pane!*“ Neskôr (21. novembra 1938) jej dal Pán spoznať toto: „*Svoje srdce som daroval ako viditeľný znak mojej veľkej lásky k ľuďom, svoju tvár vám dávam ako viditeľný znak mojej bolesti nad hriechmi ľudí. Prajem si, aby bola uctievaná osobitným sviatkom v utorok pred Popolcovou stredou.*“ A v roku 1939 Ježiš úpenlivo prosil: „*Chcem, aby sa moja tvár osobitne uctievala každý utorok!*“

Táto horlivá ctiteľka Presvätej tváre nechala v roku 1940 – s cirkevným povolením – raziť prvé medaily, ktoré sa vďaka jej duchovnému vodcovi čoskoro rozšírili aj za hranice Talianska, dostali sa na všetky kontinenty; dokonca i k veriacim iných vierovyznaní, ba i k neveriacim. Americkí astronauti zanesli jednu takú medailu požehnanú pápežom Pavlom VI. dokonca na Mesiac. Prostredníctvom tejto medaily daroval Boh mnohé milosti, uzdravenia a ochranu pri nehodách. O tom všetkom hovorila sr. Pierina pápežovi Piovi XII. pri audiencii v roku 1941. Pápež ju pozorne počúval a s radosťou jej udelil svoje požehnanie.

*M*atka Pierina splnila svoju pozemskú misiu. Zomrela na týfus 26. júla 1945 ako 55-ročná, obklopená svojimi duchovnými dcérami v Kláštore Presvätej tváre v Centonara d' Artò severne od Milána. V posledných okamihoch života pevne v rukách držala medailu Presvätej tváre, pohľad mala upretý na tento milovaný obraz a jej tvár bola krásna ako tvár mladého dievčaťa. Na prekvapenie všetkých začala zomierajúca v posledných chvíľach pohybovať perami, akoby sa s niekým rozprávala. Možno sa spolu so žalmistom modlila: „*Pane, ja hľadám tvoju tvár!*“